

Petra Braunová

Panenky z ku-ku-kuřice

Ilustrovala Zdenka Krejčová

Albatros

Petra Braunová

Panenky z ku-ku-kuřice

Panenky z ku-ku-kuřice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová

Panenky z ku-ku-kuřice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Petra Braunová

Panenky z ku-ku-kuřice

Ilustrovala Zdenka Krejčová

Albatros

*S poděkováním Kájovi Tlamychovi z Prostějova
za trefné připomínky*

© Petra Braunová, 2024

Illustrations © Zdenka Krejčová, 2024

www.petrabraunova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07361-3

ISBN e-knihy 978-80-00-07365-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Stopy

Ty stopy už viděl!

Karlík přiklekl k zemi a upřeně pozoroval otisky v blátě. Ano! Opravdové stopy od bot. Znovu ho překvapily. Tak maličké? Dlouhé sotva jako palec u ruky. Včera si všiml jenom dvou a při bližším zkoumání usoudil, že jde

o otisk kamínků. Ale dnes to vypadá na dokonalé hemžení trpaslíka. Musel pobíhat tam a zase zpátky.

Takhle malá chodidla přece nemůže mít normální člověk? Karlík se sklonil k šlápotám ještě blíže. V noci lilo jako z konve. Hlína se proměnila v plastelínu. Proto jsou otisky podrážek nějakých bot – tedy botiček, dobře vidět. Kdyby byl Karlík mladší, uvěřil by, že jsou to stopy skřítky. Jenže v devíti letech už člověk na pohádkové postavičky nevěří, to dá rozum.

Pozorně sledoval nejvýraznější otisk. Jasná podrážka! Karlík schválně stoupl do mokré hlíny a porovnal svoji tenisku s maličkou šlápějí. Jeho chodidlo je minimálně pětkrát větší! Cestička, která vedla k záhonku s cibulkami, byla zřetelně podupaná!

„Karlíku?“

Z okna se vyklonila babička.

„Co tam tak dlouho děláš? Vytáhni cibulky hned zkraje, do záhonku nešlap, čerstvé listy jsou křehké!“

Babičce visely na nose brýle. Zadívala se na vnuka zpytavě. Dosud si nevšimla, že by ho zajímala zelenina! A teď zírání do záhonu, jako by chtěl výhonky spočítat.

Karlík rychle vyškubl, co babička chtěla, a podal jí to do okna, aby si náhodou nevšimla pošlapaného záhonku. Když zmizela, znovu zadumavě prohlížel podupanou zem. Dvorek byl u vchodu vydlážděný, ale zbytek pokrývala tráva s ostrůvky hlíny, teď plnými kaluží. Jestli někdo poskakoval pod okny, nemohl přece spadnout z nebe! Odkud přiběhl? Karlík se rozhlédl. Jedině z lesa! Po trávníku vedly vyšlapané cestičky ke kůlně a ke garáži. Na konci zahrady stál dřevěný plaňkový plot. Karlík sledoval stopy s nosem u země. A... co je tohle? Vylovil z kaluže cosi malého a zabláčeného. Visely z toho jakési provázky? Oh! Tkaničky...? Pane jo! Malá teniska, sešlapaná na patě zrovna jako ta jeho!

„Co-co-co tam hledáš, Ka-ka-karlí-ku? Včerejší den? Nebo pi-pi-piješ z louže?“ ozvalo se mu za zády.

Týna! Zase se posmívá! Karlík zastrčil botičku do kapsy. Zčervenal. Věděl, že se zadrhává v řeči. Trápilo ho, že se mu kvůli tomu sestřenice neustále pošklebuje. Chtěl jí odseknout, ale věděl, že by se zakoktal, a tak mlčel. Týna přesto vyprskla smíchy.

„Hraješ si v bahně jako ma-ma-malej prcek.“

Týna se u babičky ukrutně nudila a dělalo jí radost mladšího bratran-

ce dráždit. Karlík neodpovídal, nalezenou špinavou kecku svíral v kapse. Rychle pryč. Dvanáctiletá sestřenice Týna byla už několik let každoročním postrachem jeho prázdnin. Vídali se jenom v létě, ale i to bylo dost na to, aby ho uměla otrávit. Neměl ji rád. Šikanovala ho a dělala to chytře, aby ji nikdy dospělí neviděli a neslyšeli. Před nimi se chovala skvěle. A protože on nežaloval, nikdo netušil, co se mezi nimi odehrává. Týna si všimla, že Karlík něco schovává v kapse.

„Co to máš? Ukaž?“

Do kuchyně vběhli téměř současně. Karlík byl o něco rychlejší, a tak se Týně nepodařilo podrazit mu nohu, ani ho skřípnout ve dveřích nebo mu vrazit ruku do kapsy.

„Pojďte jíst.“

Babička nalila do hlubokých talířů voňavou bramborovou polévku a posypala ji nakrájenou natí zelené cibulky. Týna si umyla ruce a poslušně spořádala celý talíř, zatímco Karlík se teprve přiloudal ke stolu. Naleznou miniaturní botičku neustále v kapse kontroloval. Týna ho pozorovala. Musí mu mikinu prohlédnout.

„Co je dalšího? Svíčková? Mňam!“

Týna se olizovala. Věděla, že tím babičce udělá radost.

„Tak kolik?“

Babička vidličkou napichovala horké plátky knedlíků, které lovila z hluboké mísy.

„Čtyři, babičko, já chci čtyři!“ nastavila Týna talíř.

„A ty, Karlíku?“

„Já, já chci je-jenom dva.“

Sklonil hlavu k talíři. Jenže Týna vedle babičky dělala, že ji jeho koktání vůbec nerozesmává. Mlčky krájela knedlíky na kousky a polévala si je omáčkou.

„Babičko, ty tak skvěle vaříš,“ švitořila. „Nechceš pracovat u nás ve školní jídelně?“

„To tak!“ pousmála se babička. „Tam děti vracejí plné talíře jídla, které se pak hází do kýble! To bych se zbláznila. Nesnáším plýtvání! A ty, Karlíku, jez pořádně. Vezmi si příklad z Týnky! Podívej, jak roste. Už je větší než já.“

Sestřenice blaženě polykala a nechala se od babičky pohladit po hlavě. Karlík mlčel. Měl babičku rád, ale nevěděl, jak jí říct, že skvělá Týna je vlastně příšerná. Chtěl mít Týnu rád! Když začal brát rozum a rodiče ho nechávali o prázdninách samotného u babičky na vesnici, dokonce se těšil, že si bude se sestřenicí hrát. Jenže stačilo, aby se k ní tehdy rozběhl s veselým voláním Tý-tý-tý-Týnko, a ona mohla puknout smíchy. A kdykoli s ní zůstal na dvorku nebo na zahradě sám, popichovala ho: „Řekni něco, no-no-no, řekni! Co-co-co?! Ko-koktale!“

Nejhorší bylo, že s ní musel sdílet pokojík v podkroví. Dopadlo to tak, že nechtěl vůbec promluvit. Před spaním do něho hučela, že se kolikrát pod peřinou rozbřečel. Kamarádit s ní zkrátka nedokázal. Dokonce se už od srpna těšil na školu.

Letos jde do třetí třídy. Učení ho baví, paní učitelka je prima a spolužáci jeho vadu řeči přijali bez posměchu, protože dostali vysvětlení. Koktání je problém, za který nikdo nemůže a kterému ani doktoři pořádně nerozumí! Neexistuje pilulka, kterou by pacient spolkl a bylo by! Týna tohle taky ví, babička jí to nejednou vysvětlovala. A přesto je na bratrance zlá!

Týna se celé hodiny povalovala u bazénu na zahradě. Karlík se raději toulal sám pod košatými stromy u dřevěného plotu, za kterým začínala louka a v dálce se rýsoval les. Karlík věděl, kde se skrývají broučci s oranžovými krovkami, odkud vylézají šedé myšky s korálovými očima, rychlé jako blesk, rád pozoroval i černou veverku, která uměla skákat z ořešáku na lísku a zpátky, ačkoli je dělilo několik metrů. Poslední dva dny prší, Týna se nudí a Karlík se jí vyhýbá, jak může. Konečně spolkl poslední sousto a donesl prázdný talíř na kuchyňskou linku, pravou ruku pořád v kapse.

„Prší,“ prohodila babička s pohledem do okna, „smůla. Chtěla jsem vás vzít do lesa. Ale jen ať lijí, zahrada potřebuje pořádně zalít.“

„A mů-můžu jít ven, i když prší? Mně déšť ne-nevadí.“

Karlík se přitočil k babičce. Když mluvil s ní, občas se mu podařilo vy-

slovit celou větou skoro bez zadrhnutí. Zvláštní. V duchu ho napadlo, že je dobře, že nesvítí slunce. Týna bude aspoň zírat na televizi a dá mu pokoj.

„Proč ne. Obleč si pláštěnku a běž.“

Babičce se líbilo, že vnuk má rád přírodu, však je celý po tátovi. A ten, když byl malý, nevydržel v baráku ani jedno odpoledne.

„A vezmi si gumáky!“

Ale babička už slyšela jen klapnutí dveří.

Hlasy

Karlík bloumal po zahradě. Déšť zesílil. Už to nebyly kapky, z nebe padaly na zem hotové provazy vody. Záhonek se zeleninou dostával zabrat. Kaluže se zvětšovaly a stopy v nich nemilosrdně mizely. Pokud chce vědět, kam majitel botičky pospíchal, musí po stopách hned vyrazit, než je voda zničí!

Ale co babička? Zakazuje mu bez dovolení vybíhat ze zahrady. Karlík hleděl k lesu. Stromy se ztrácely v oparu deště a vypadaly strašidelně. Stopy končily u keříků červeného rybízu, vysázeného u plotu. Ten někdo určitě utekl tudy. Když má tak malé boty, bude i malý a drobný a jistě bez potíží prolezl úzkou mezerou mezi dřevěnými plaňkami. Tam se devítiletý kluk nenasouká. Rozhlédl se. V rohu zahrady bylo složené dřevo na topení. Přeleze ho a dostane se za plot raz dva! Kdyby chtěl jít brankou, musel by se vrátit k domu, babička by ho spatřila a výpravu by mu zakázala. Už se nerozmýšlel a zkusil to. Gumové boty mu klouzaly, ale přesto se mrštně vydrápal na stříšku a skočil do vysoké mokré trávy na druhé straně.

Uf! Nohy mu uklouzly. Upadl na zem a parádně se praštil do kolene. Ale zvedl se. Porost mu sahal až k pasu. Louka byla nasáklá vodou a jemu čvachtaly boty v bahně. Žlutá pláštěnka moc nepomáhala. Studily ho mokré rukávy mikiny i kolena tepláků. Kapuce mu sklouzla z hlavy a tmavé vlasy se mu přilepily k čelu. Vypadá jako vodník! Hleděl k zemi, ale po stopách ani památky. Škoda že nemá čich jako pes! Ze školy věděl, že i ten nejlepší psí stopař ztrácí stopu, pokud prší. Voda všechny značky i pachy umyje! Přesto se Karlík rozhodl, že dorazí k lesu a tam uvidí, co dál. Mířil rovně za nosem, několikrát se ohlédl, jako by se bál, že nena-

jde cestu zpátky. Les ho přitahoval. Když se ohlédl popáté, bílý babiččin domek s vínovou střechou byl už pěkně daleko. Karlík byl přesto klidný. Až se rozběhne zpátky, bude doma natotata! Výlet do neznáma ho lákal! U prvních stromů se zastavil. Lesní husté šero působilo podezřele. Déšť se tu jako by zpomalil, kapky zachytávaly větve v korunách stromů. Vlhké tmavé dřevo vydávalo zvláštní vůni. Karlík odhodlaně vykročil, ale zastavily ho tenké hlásky.

„Musíš se tam vrátit! Chceš chodit bos?“

Karlík zatajil dech. Kdo to je?

„Nechci chodit bos, je mi zima.“

